

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ | Ο ΜΕΝΙΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ

Ο συγγραφέας και δημοσιογράφος Μένιος Σακελλαρόπουλος, με τη φλογερή του πένα, ανάβει «Δεκατρία κεριά στο σκοτάδι» και μας μιλεί στον κόσμο των τυφλών.

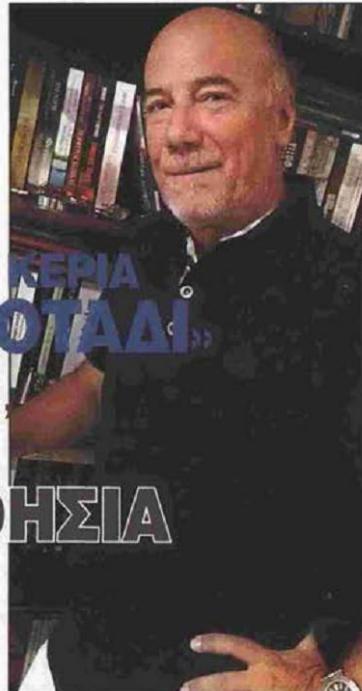
Γράφει η ΧΡΥΣΑ ΠΑΧΟΥΜΗ

«ΔΕΚΑΤΡΙΑ ΚΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ, ΜΕ ΠΙΣΤΗ, ΠΑΘΟΣ & ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ

Mέσα από τις σελίδες του μυθιστορήματος, που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Ψυχογός», εκθεάζεται την αστέρευτη θέληση τους για ζωή και για να ονειρεύονται ένα αισιόδοξο αύριο.

- Τι σας οδήγησε να επλέξετε την απανεμει της συγγραφής; «Μετά από σχέδιον τέσσερις δεκατίες στα... χαρακόματα -και μάλιστα στην πρώτη γραμμή- με τηλεόραση, ραδιόφωνο, φωνηερδες και ιστοσελίδες, η ασφυκτική πίεση και ο αιτιός θε εκτίναστε το καζάνι, βα το τίναζε στον αέρα! Εκεί, λοιπόν, που όλα φαίνονταν τόσο εκρηκτικά, μια ζωή στο κόκκινο, η αναζήτηση ενός απανεμού λαμπανού έγινε επιτακτική ανάγκη μέσω μου. Κι αυτή η απανεμιά μου, μια ανάγκη ψυχής, έγινε η συγγραφή. Μετά από δεκατρία βιβλία, πλέον, νιώθω ευγνώμων και αντυγχής που βρήκα αυτή την υπέροχη λάμψη, η οποία, ναι, απογειώνει την ψυχή μου».

- Ανήκετε σε αυτούς που γράφουν τη νύχτα; «Είναι επώδυνο να ξεκινώ το ταξίδι με τους ήρωες μου τη νύχτα, μετά από μια εξοθεντική μέρα, αλλά, τότε που δύοι κοιμούνται, οι ήρωες αυτοί μού κρατούν μια

ΒΙΒΛΙΟ ΣΤΑΘΜΟΣ

· Για ποιο βιβλίο έχετε ζηλέψει που δεν το γράψατε εσείς; · Ζηλεύω τους δασκαλους της γραφίδας, γλύπτες του κειμένου, πλάιους και κατόπινούς, ο κατάλογος είναι μακρύς και επίσης αστέρευτος. Έχω ζηλέψει... διακόσιες φορές! Για παράδειγμα, όταν διάβασα εκείνο το... ποίημα «Η Αγάπη άργησε μια μέρα», της Λιλής Ζυγράφου, πρώτων δεν κοιμήθηκα και, δεύτερον, δεν πήγα στη δουλειά την επόμενη μέρα! Ευτυχώς για μας, η πορακοταθήκη είναι τεράστια κι ολόχρυση. Και ποση ευτυχία, που κοιμιάνωνται στο μιαλό και τις φυχές μας. Τους ευγνωμονούμε γι' αυτό».

υπέροχη συντροφιά και με πάνες ως το χάραμα. Κι είναι μοναδικό συναίσθημα να με πάξουν να προχωρήσουμε το ταξίδι που έχουμε χαράξει. Κι όταν φτάνει το τέλος, έρχεται η λύτρωση, μέχρι την επόμενη αναζήτηση».

ΤΟ ΕΡΕΒΙΣΜΑ

- Ο Αλέξανδρος Παυλής και ο Μένιος Σακελλαρόπουλος έχουν κοινά σημεία στη διάδρομή τους; «Συνήθως γράφω βιωματικές ιστορίες, αφού πρότει ξεκινώσω με μεγάλη έρευνα, που μπορεί να κρατήσει μηνες ολόληρους. Ακολουθώς ευλαβικά κι αγόγγυστα τα χνάρια των ηρώων μου. Για χάρη τους μπήκα σε φυλακές, νοσοκομεία, ψυχατρεία, δικαστήρια, μοναστήρια, ο ήρωας κι εγώ σφραγικαλιασμένοι. Εποι έγινε και με τα «Δεκατρία κεριά στο σκοτάδι». Ένα σοβαρό πρόβλημα στα μάτια μου, που μου δημιούργησε τυφλότητα για 17 ολοκληρες μέρες, με έφερε σε επαφή με τον -αδιανόητο

για τους περισσότερους- κόσμο των τυφλών».

Η ζωή γράφει τα καλύτερα μυθιστορήματα;

«Ακόμα και το πιο γλαφυρό μυθιστόρημα, πολλές φορές δεν συγκρίνεται με τις ιστορίες της ζωής. Επομένων, αυτή είναι η δεξαμενή και η πηγή έμπνευσή μου, επιλέγοντας ιστορίες και ανθρώπους της διττανής πόρτας. Και τι διδάσκει η ζωή; Ουτ... συνεχίζεται, δίχως να τη σταματάει τίποτα. Ούτε καν η τυφλότητα ή άλλες σοβαρές παθήσεις. Άλλα τα φως είναι το σημαντικότερο στον άνθρωπο και είμαστε ευλογημένοι που το έχουμε. Γι' αυτό και κάθε προϊ, λέω απλά ευχαριστώ».

ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ

- Καθός κινέστε στην κόψη του ψυχαφού, νιώθετε εξονθενομένος μέχρι να ολοκληρώσετε το βιβλίο; «Ξεκινώντας ένα μυθιστόρημα -κι αφού έχει ολοκληρωθεί μια μεγά-

λη έρευνα για το θέμα με το οποίο καταπίνομαι-, νιώθω ότι αρχίζει ορενός μαραθώνιος, αληθινό ανέβασμα σε ένα κακοτράχαλο βουνό. Χρειάζεται απόλυτη πειθαρχία για το καθημερινό γράψιμο, καθαρό μιαλό, πολλές φορές και συνήκες απομόνωσης, κάτι που μου συμβαίνει συγνώ. Όλα μένουν πίσω, διατάζουν οι ήρωες, που με τραβάνε από το μανίκι μέχρι να φτάσουν στον προορισμό τους. Κι αυτό είναι ώμορφο, αλλά και στιληρό».

- Απομονώνεστε την περίοδο που γράφετε;

«Την περίοδο της συγγραφής στερούμαι τα πάντα. Και πόση λύτρωση με τη λέξη «τέλος», αλλά και νοσταλγία για το ταξίδι που τελείωσε. Τα συνασθήματα εκεί στο τέλος είναι μοναδικά, μου έχουν φέρει ακόμα και δάκρυα. Κι είναι μια μαγεία -μετά από μια πολύ σκληρή διαδρομή- που δεν ξεγείται με λέξεις, ίδια μαγεία κι όταν πάρνεις στα χέρια σου αυτό το μωρό, για να μπουσουλήσεις μαζί του».